

Rafa Melero

En David i en Goliat ja no es tiren pedres

L'Andrés Pasqual era un noi a punt de complir els trenta anys que vivia amb els seus pares en un pis del carrer de Dante Alighieri del barri del Carmel de Barcelona. Tot i el nom del carrer, l'Andrés no havia sofert cap infern i havia tingut la sort de tenir uns pares —d'origen humil— que havien regentat una petita botiga de productes electrònics. El pare, electricista de professió, es guanyava la vida honradament. Però l'Andrés no era un adonis i, a més, era força introvertit. Els pares, que s'anaven fent grans, veien com el seu fill no portava cap parella a casa i la possibilitat de tenir nets s'esvaïa a tota velocitat. L'Andrés omplia les seves necessitats en els puticlubs, on les noies no el miraven amb fàstic, almenys de cara, i on els diners valen igual provinguin d'on provinguin.

La botiga, malgrat tot, i gràcies al bon fer dels pares de l'Andrés i la seva amabilitat, era un dels pocs negocis del barri que es mantenia no obstant la crisi, que feia tancar tants i tants comerços petits. Es trobava al carrer del Llobregós cantonada amb la rambla del Carmel. Amb tot el que havien vist, observaven el futur d'una jubilació sense nets i això els deixava aquella sensació de no haver pogut viure amb plenitud una vida de treball i poques vacances. No havien perdut l'esperança. Avui dia es diu que als seixanta es té una segona joventut; tot i això, no les tenien totes de poder veure nens jugant al terra de la botiga.

A vegades s'ha d'estar ben segur del que es desitja amb tanta fermesa.

La Jennifer María havia nascut a Colòmbia feia vint-i-tres anys. La seva infància havia estat marcada per la pobresa i els abusos a què era sotmesa. Aquests es van accentuar a mesura que la seva bellesa creixia al mateix ritme que els seus pits. La jove Jennifer era una preciositat. Malgrat això, la vida que li esperava no tenia en compte els seus atributs, i més que escales al cel, la conduiria en sentit contrari. Al final d'aquell camí, que va acabar acceptant, hi va trobar un matrimoni no desitjat per culpa d'un fill encara menys desitjat als divuit anys. No podia sospitar en aquell moment que el nen innocent que venia en camí acabaria sent el millor que li passaria en la vida. El seu marit forçat segurament acabaria sent el pitjor.

El pare de la criatura solament tenia dos anys més que la Jennifer i cap aspiració a la vida. Arribar tard a casa dels pares d'ella, que era on vivien, borratxo i agressiu era la norma de la casa. La bonica Jenni i el seu petit van suportar aquella vida durant tres anys.

Als vint-i-un va decidir que la seva existència i, sobretot, la del seu fill, l'Evaristo, no podia continuar per un camí que només conduïa a la desgràcia. Per això, en Carlos Alberto i la Jennifer van decidir que emigrarien a Espanya per buscar una vida millor. A ella li havien dit que malgrat la crisi podria aconseguir una feina, i ell tenia els contactes per entrar en una banda que operava robant pisos. I si fallava podia optar pel tràfic de drogues. Allò de treballar no era per a ell. El diner fàcil és molt més atractiu.

A en Carlos Alberto no li van donar el visat, però a ella sí, per la qual cosa, i amb tota la tristesa del món, va deixar l'Evaristo a càrrec de la seva mare i del mateix

Carlos Alberto, que poc interès tenia en el seu fill, i va emprendre el viatge a Espanya. El seu destí era el barri del Carmel de Barcelona, on vivia la seva amiga, l'Encarnación.

Amb una feina de netejar escales, que era més que allò que deixava enrere, va començar la seva nova vida. També va comprovar que a Espanya no regalaven els diners i que els dies pesaven com un mort tan lluny dels seus i, sobretot, del seu petit. Amb la feina, pagava com podia la seva estança i el poc que li sobrava ho enviava als pares i al marit. El pas del temps solament va fer-li veure que allò que semblava un somni, ara era un camí brut i sense futur.

Sola i sense el seu fill.

La pena la va començar a consumir i va pensar que allí a Colòmbia l'Evaristo creixia sense ella. Ell era l'única cosa que valia la pena en la vida que li havia tocat viure. Tenia malsons on es trobava el seu fill de gran i aquest simplement no la reconeixia. Fins que un dia va dir prou. La desgràcia de la seva bellesa estava a punt de començar a ser el principi de la sortida del pou. La vida només li havia donat un cos desitjable per als homes i una cara angelical de la qual podria treure profit.

El destí de la Jennifer va canviar un divendres a la nit. Va sortir de festa i va conèixer l'Andrés. El noi, de pell blanquinosa, una mica ample i passada la trentena no feia gaire, va pensar que acabava de conèixer un àngel. Va observar la Jennifer, amb un cos d'infart, cabellera rossa i una bellesa descomunal, i, sense adonar-se'n, ja era al llit amb ella. Tan sols s'havia trobat amb una bella així en les seves visites al Club El Dorado i havia pagat per fer-ho. Una activitat que realitzava religiosament un parells de cops al mes. No era un home gaire agraciat, per la qual cosa, quina altra opció tenia si les dones generalment no li tornaven la mirada? Els nois com ell,

cada cop més optaven per pagar i deixar d'arribar a casa com uns autèntics perdedors, sempre intimidats per les noies boniques. Aquestes que estan reservades als *catxes*, o als rics, i ell, per molt que tingués una vida ben resolta per un petit negoci familiar, no en tenia prou per a cotxes de luxe o grans regals.

L'Andrés va creure que li havia tocat la loteria, sense entendre encara com podia tenir una noia com aquella al llit d'un hotel per a l'ocasió. La Jennifer va veure en aquell noi grassonet amb cara de no haver trencat mai un plat l'altra cara de la moneda del marit que havia deixat a Colòmbia. En un primer moment no li va explicar res d'en Carlos Alberto, ni de l'Evaristo, fins que l'enamoramament del noi, cada cop més cec, va fer possible la revelació. Res no podia canviar ja els sentiments de l'Andrés, si fos que, per una confessió a l'estil de Jack Lemmon a la pel·lícula *Ningú no és perfecte*, ella resultés ser un home. I va arribar un punt que ni això l'hauria apartat d'ella.

Els pares de l'Andrés no tenien la mateixa opinió que el seu primogènit, ells no gaudien dels plaers que la noia ofería al seu fill, però a poc a poc aquella relació va entrar a la família per quedar-s'hi. Per a l'Andrés ja era massa tard. Per a ells també.

Al cap de pocs mesos de relació, ella va deixar el pis de la seva amiga i es va instal·lar amb ell. També va deixar ràpidament les escales i es va incorporar al negoci familiar juntament amb els pares de l'Andrés. Començaven a ser grans i veien com la noia començava a manar com si la botiga, fruit dels esforços de tota una vida, li hagués pertanyut sempre. Li van posar un sou, però la Jennifer, a poc a poc, semblava oblidar que havia nascut en una barraca immunda de Colòmbia i va anar fent-se ràpidament a la idea que ella era espanyola amb tots els seus drets. De manera que va començar a viure com ho feien els que tenen molts diners i no els preocu-

pa l'endemà, però, com molt bé sabia, allò no era segur, els pares d'ell no acabaven de fiar-se i ella necessitava arreglar els papers que en el seu país la lligaven a la seva antiga vida.

—Andrés. Puc aconseguir el divorci. T'agradaria que ho fes?

—Estàs de broma? És clar, amor meu. I si és necessari, t'acompanyaré al teu país i parlaré amb ell.

—No serà necessari. Allà tot s'arregla amb diners. Però jo no en tinc. El meu ex segur que signa si li dono diners.

—Quant, quant?

—Crec que amb sis mil euros n'hi haurà prou.

—Això t'ho puc donar jo, ni tan sols ho hauré de demanar als pares.

—Em fas molt feliç. Només vull ser lliure per poder estar amb tu i portar aquí l'Evaristo.

—Serà com si fos fill meu.

La conversa va acabar amb una abraçada i, com sempre, amb un bon clau.

Un mes després, la Jennifer estava viatjant al seu país amb els diners per desfer-se d'aquell matrimoni esclau i desgraciat, i sobretot per veure el petit, que ja tenia quatre anys. Segur que el seu marit la deixaria emportar-se'l i així desfer-se d'aquella càrrega, i més quan tingués els sis mil euros a les mans, que li servirien per a una bona temporada de borratxeres amb els seus col·legues.

—*Así que engañaste a un rico* —li va dir en Carlos Alberto mentre comptava els diners.

—*No es rico, y no lo engañé.*

—*Es un gordo rico* —va riure, mirant la foto que ella tenia en el salvapantalles del mòbil.

La Jennifer li va treure l'aparell de les mans.

—*Nos ayudará a vivir bien a Evaristo y a mí.*

—*Y a mí. De mí no te olvides.*

—*Pero ya te he dado el dinero.*

—*Y yo he firmado el divorcio. Pero de nuestro hijo aún no hemos hablado. Creo que para que puedas llevártelo le va a costar a tu novio doce mil euros.*

—*Pero ¿estás loco? Tú nunca te preocupaste por él.*

—*No es cierto. ¿Ves a mi amigo Luis allí delante?*

La Jennifer va mirar per la finestra que donava al carrer amb el cor a mil per hora. Allí plantat hi havia en Luis. Era ben conegut per ser un dels pinxos del barri. Treballava per a un grup dedicat al narcotràfic i es deia que havia matat un home amb només tretze anys. Ja feia uns quants anys que eren amics.

—*Luis se ha encargado también de cuidar a nuestro pequeño. ¿Qué crees? ¿Que no cuesta dinero estar protegidos en estas calles?*

El món de la Jennifer es va ensorrar. En Carlos Alberto era incapaç d'enfrontar-se a individus com en Luis, per això tan sols aconseguia feines menors fent de correu per a les màfies. Però amb les dones sí que s'hi enfrontava. Era un covard en un país on manaven la força i els diners, i això li permetia fer-li la vida impossible.

La seva tornada a Espanya va ser un mar de llàgrimes i d'una tristesa absoluta. Ja a Espanya, es va casar amb l'Andrés i van començar el que representava un paradís per a ell i només dies grisos per a ella.

Cada quinze dies rebia una fotografia del seu fill a canvi d'anar pagant-li una quantitat de diners a en Carlos Alberto. Els pares de la Jennifer tenien prohibit enviar-li res, tot i que tampoc no haurien sabut com fer-ho; amb prou feines sabien contestar el telèfon mòbil.

Un dia, passejant pel barri, la noia es va topar amb una estàtua a la rambla del Carmel a la qual mai no havia fet cas. Era una estructura estranya, amb una mena

de casc de guerrer a la part baixa i un tronc nu d'un home a dalt d'una columna de vuit metres. Aquell dia, la seva curiositat estava més desperta per alguna raó. A un costat, hi havia un avi assegut, i s'hi va apropar.

—Què significa? —va preguntar-li amb tot el seu encant.

L'avi la va mirar i no va dubtar a contestar a aquella jove tan maca.

—Es tracta de David i Goliat. Saps la seva història?

—Sí, una mica... de l'escola —va admetre ella, mirant el tros de coure i ciment com si li estigués parlant.

Va marxar del lloc, però a partir d'aquell dia hi tornaria sovint per recordar-se que sempre hi ha un David que pot derrotar Goliat. I sempre es preguntava si ella podria ser-ho també.

No obstant això, la noia no era ximple i sabia del cert que gràcies al seu cos cada cop tenia més cec el seu marit. No així els seus sogres. La Jennifer es va convertir en una manipuladora de llibre, però amb una capacitat de dur el negoci com si l'hi haguessin donat al Ros, el gat de la família. Ella tenia moltes qualitats, però en aquell petit comerç familiar de barri tan sols tenia ulls per als diners de la caixa per comprar-se tots els capritxos que amagaven la seva infelicitat. Va oblidar per complet que en un negoci, per molt bé que vagi, el més important és el compte d'ingressos, i aquest cada cop estava més a prop de posar en perill el balanç positiu amb les despeses.

—Crec que els teus pares s'han fet grans. Tu no ho veus perquè estàs fora de la botiga sempre fent reparacions, però si tarden gaire a jubilar-se, no tindrem res.

Aquella escomesa, sense esperar-la, va deixar bocabadat l'Andrés, que era al llit llegint una novel·la negra. Es pensava que dormia. Va deixar el llibre a la tauleta i es va incorporar al mateix temps que ella.

—Però, Jenni —va dubtar—, els meus pares han dut l'empresa des de l'inici. La van crear del no-res. Crec que és l'obra de la seva vida.

—Bé, jo no dic res. Només la possibilitat que la seva obra marxi amb ells. Tu sabràs. Potser en un futur, no gaire llunyà, pensem tenir un fill i... Quin futur l'espera?

L'Andrés va mirar la seva dona, desconcertat. Mai abans no havien parlat d'això. El seu cap va començar a pensar en tot allò que implicaria el que li acabava de dir. Aquells pensaments es van esvaïr quan ella li va abaixar els pantalons del pijama i li va iniciar una fel·lació. D'aquelles com solament ella sabia fer-li. Va apagar la llum maldestrament i va sucumbir de nou.

La Jennifer feia dos mesos que no sabia res del seu fill i els seus pares només li havien pogut dir que en Carlos Alberto s'havia endut el petit Evaristo. La impotència i la distància la van esfondrar en una depressió com mai havia vist el seu marit. Ja ni tan sols hi havia sexe que li compensés les baralles amb els seus pares, i el noi va començar a desesperar-se. Fins que, un dia, ella es va presentar a casa amb una nota i la cara desencaixada en plors.

—Em demana dotze mil euros.

—Qui?

—El fill de puta del meu ex. Qui vols que sigui, ruc?!
—li va cridar.

—Ep, no et posis així amb mi. Ja saps que només vull ajudar.

—I com ho faràs, eh? Si no te'ls donen els teus pares, no tenim aquests diners.

—Jennifer, no sé si ets conscient que a Espanya, per molt bé que visquin els polítics, als que som a sota la crisi no ens ha abandonat. Els beneficis de l'empresa han baixat molt. L'altre dia m'ho va dir la mare. Ara mateix, només amb el sou ja podem estar contents.

La seva mare va obviar, en explicar-li allò, que la Jennifer i els seus modals amb els proveïdors i sobretot amb els clients era més culpable que la mateixa crisi. Tampoc no l'hauria cregut.

Es va posar a plorar sense consol davant el que veia com un carreró sense sortida.

—No et preocupis, aconseguiré els diners —li va dir ell.

La Jennifer va deixar els plors de mica en mica per acabar mirant aquell home amb qui s'havia casat sense desitjar-lo i llançant-se al seu coll. Van rematar fent l'amor a terra.

Deu dies més tard, i mitjançant una transferència bancària, la Jennifer recollia els diners en una sucursal bancària de Bogotà. Havia viatjat sola, fent cas omís de la insistència de l'Andrés per acompanyar-la. Estava disposada a posar fi a aquell assumpte per sempre.

La negociació va durar poc. Al seu país manen els diners i gairebé són l'única llei.

En Carlos Alberto caminava per una avinguda pensant en què es gastaria els diners, que eren una petita fortuna allà. Anava distret quan, de cop i volta, un altre dels mals que castiguen la seva societat es va creuar en el seu pas. Un atracament. S'havia d'anar amb molt de compte perquè allí era fàcil aconseguir una arma i la vida no valia gaire. El que l'amenaçava amb un revòlver anava protegit per un casc que ocultava la seva identitat. Devia ser nou a la ciutat, o massa jove, va pensar en Carlos Alberto. Ningú no s'atreveria a robar un amic d'en Luis. Atracar un amic ben col·locat a la màfia de la droga pot tenir conseqüències fatals. Però sobretot va respirar alleujat perquè, malgrat tot, encara no havia anat a cobrar els diners de la Jennifer. Això sí que hauria estat una catàstrofe.

El va advertir en to amenaçador de la seva equivocació i li va assegurar que si marxava ràpid no l'hi tindria

en compte. Però per desgràcia d'en Carlos Alberto, l'home no coneixia el món de què li parlava aquell pobre desgraciat, tan sols coneixia el dels diners.

Un tret a boca de canó a la cara va acabar amb tot.

En un instant, en Carlos Alberto estava estirat a terra en una vorera fosca mentre el seu atracador rebuscava a la seva cartera. Portava diners, però només va agafar la documentació personal, que va guardar a la butxaca, i va llançar-li a sobre la resta de papers.

Va marxar del lloc amb moto, mentre se sentien les sirenes de la policia en la distància.

No gaire lluny d'allí, la Jennifer era a l'hotel acordat amb el seu ex per fer el pagament. Va escoltar les sirenes i va tenir la sensació que aquella era música celestial. Va mirar la bossa amb els diners i va començar a separar unes quantitats. Va respirar lliure per primer cop en anys i va pensar que, per fi, els seus problemes havien acabat per sempre.

Cinc dies més tard, mentre la Jennifer esperava, juntament amb el seu fill, asseguda a l'avió a punt d'enlairar-se rumb a la nova llar, es produïen diferents escenes rellevants en aquesta història.

Els pares d'ella començaven les obres per fer-se una casa nova amb els diners que la seva filla els havia regalat. N'ignoraven l'origen i poc els importava. No tenien dubtes que el marit de la Jennifer a Espanya era ric.

Al Carmel, els pares de l'Andrés, convençuts i desmoralitzats pel seu fill, posaven l'empresa a nom de d'ell i de la seva jove i es jubilaven. Ja llavors, els beneficis del negoci tan sols cobrien els pagaments a proveïdors, i aquells pares lluitadors comprenien que l'Andrés s'havia buscat la ruïna en forma de rossa amb corbes d'infart i que només els quedava jubilar-se i deixar pas. A la seva mare la consumia pensar quant de temps trigaria aquella noia a deixar el seu fill quan s'adonés que l'em-

presa ja no li podia pagar els capritxos i decidís buscarlos en els braços d'algun altre infeliç.

En una habitació d'hotel de Bogotà, un home comptava els diners que li havien pagat per matar en Carlos Alberto.

En Luis va recordar la trobada i la proposició de la Jennifer. Un negoci rodó que no podia rebutjar. Tres mil euros per un mort eren uns diners irrenunciables. Una mamada de regal el va acabar de convèncer.

En el seient de l'avió a punt d'enlairar-se, la Jennifer recordava que amb els diners que li havia donat l'Andrés havia trobat una solució que arreglava l'assumpte. Per menys de la meitat del que li reclamava aquell fill de puta que havia acabat odiant, el podia treure de circulació per mitjà del que precisament era el problema principal. I a més podia ajudar els seus pares a tirar endavant. Va mirar el seu petit i, després de fer-li un petó al cap, li va dir:

—*Mamá hará cualquier cosa por ti, mi amor. Cualquier cosa.*

